

הדוד עזר (בעלה של ראמה, אחותה של רות דיין), שאודי היה החביב עליו מכל בני דיין, ידע את אהבתו של אודי לטייס, וניסה לשכנעו לחזור לבו מהחלטה. אולם אודי בשלו: "העסק שם לא צודק, אני לא רוצה להיות איתם!" השיב לדוד בסקנות.

מחילתהאוויר עבר אודי ישר לקיצוניות הפוכה, לחילאים -

הפלגה

סביב העולם

מרות שבידדותו חלם על טייס, לא היה היסור לאודי. בהיותו בן 13 קיבל מתנה מאמו, רות, מנוע לסירת מנוע, בן חמישה וחצי כוחות סוס. הוא הצליח לשכנע מציל בחוף תל-ברוך שיתן לו במתנה הסקה מתפוררת, שכבר לא היתה בשימוש, ומשך חודשים שלמים שיתן פוצה בניגון הבית בצהלה. כשהיתה הדר סקה מוכנה, גרר אותה לים, הרכיב עליה את המנוע ויצא לים הפתוח.

ידיד שהיה איתו, מי שהיום משמש כמפקד הימשימר האזורי בצהלה, משה ("מושקח") שינער, ניסה לשכנע את אודי שלא ירחיק להסליג, "אל תדאג", השיב לו אודי, "החסקה הזאת תגיע רחוק, היא לא תסכוב", ואומנם, החסקה לא איכזבה. אך גל אדיר שטף אותו ואת מושקה מעל לחסקה, שהמשיכה בדרכה ללבנים בעוד שני הצעירים נאלצים לשחות דרכם חזרה, מרחק של קילומטרים אחדים. כשסיים את לימודי התיכון שלו בי הדסים, וערב התגייסותו לצבא, ביקש אודי, כמו שמיניסטים רבים אחרים, לערוך טיול לחו"ל קודם הגיוס. לאודי היה ברור

אולי בגלל נטיותיהם של אחיו לכיוון הרוח, העסיק עצמו אודי יותר בעבודות כפיים. הצירורים והעיסוקים שלו, עבודות הדין שעליהן עמל בקדנות רבה - המד כירה את זו של משה דיין, כאשר הוא יושב ומדביק חרס זעיר אחד למישנה - הוציאו לו שם של חבור בעל ידיהותב. אהבה נוספת של אודי, המעידה על אופיו שופע-הסתירות, היא בעלייהחיים. אודי היה אוסף חיות פצועות, מביא אותן חשופות בלון עד שהחלים ומשחררן לחופשי. כלבים עוזבים הריחו אותו מרחוק. הוא היה מומחה בתיקון שברים בכנפי ציפורים, ואוסף יונייהדואר שלו היה מן הגדולים בארץ. אולם לא רק בחיות תמיי מות עסק, הוא גידל גם נחשים ארסיים ועקרבים, לא פחד לאחוז בהם בידיים חשופות כשהוא אומר: "שום חיה אינה פוגעת לרעה במי שלא מנסה להרע לה". לעומת זאת היה חובב קליעה וצייד, בגיל צעיר קיבל במתנה רובה טוטו, התאמן בו ימים ארוכים והפך קלע-ממחה. אחד הרגעים המאושרים שלו היה כאשר הביס, בתחרות-קליעה, את אביו, שגם הוא היה באותה תקופה צייד נלהב וקלע מעולה.

"קוראים לי

ברקוביץ"

ב אחת הפעמים יצא אודי עם אביו לצידיונים. הם הגיעו סמוך לבסיס צבאי, בלארץ של האביהרמטכ"ל, והחלו צדים. אודי כיוון אל יונה שנחה על חוט חשמל, פגע בה אך גם בחוט, שניתק, "צריך לגשת למפקד ולהודיע לו שפגענו בחוט", אמר לאביו. דיין ניסה למתוח את בנו, ואמר לו: "זה בסיס צבאי, המפקד יכניס את שינוי למעצר". הוא לא יצליח, השיב לו אודי, "אנחנו נבוא,

אודי וטליה בחצר מישקם (1969)
הדוד היה אבא

נגיד לו שקרענו את החוט, ונסתלק לפני שהוא יבין מה בדיוק קורה". באותה שנה הוא נסע עם הוריו ועם אסי לטיול באיטליה. ברומא הלכו שני הנערים עם אסל לזונהרפארק גדול, שבו היו דוכניידי ובהם פרסים יקרירעך. מובן שתורבים אלו היו מאופסים, אולם לאחר כמה יריותנישו מצא אודי את האופוס הנכון, והחל זוכה פרסים בזה אחר זה, כאשר האיטלקי אדיריהמימדים רואה כיצד רכשו נעלם והולך. האיטלקי הגיה מעברו השני של הדוכן, וגירש את אודי. כעבור דקות ספורות, למרות שלא ידע אף מילה איטלקית, חזר אודי עם שני קארטוניידי איטלקיים לבושי מדים הדורים, והשלושה ניראו כידידים מזה שנים רבות. השוטרים אילצו את האיטלקי להניח לאודי להמשיך לק לוע, להמשיך ולזכות. האיטלקי החל מת ייפח מרוב צער.

אודי ריחם עליו והסכים, לאחר משאי ומתן שנערך בליל משונה של עיכרית ואיטלקית, להדול מלירות תמורת גיומיה אחת מכל פרס. לארץ הוא חזר עם מיוונה מלאה דוכונימישחק, רוביישעושיים, חולי צות וכובעים של דוכוניירי איטלקי. אחת הבעיות הגדולות של אודי היתה העובדה שהוא בנו של דיין, שלא כאסי ויעל, אודי מעולם לא בעט באביו ובמישי-

פחתו, לא יצא נגדם והקפיד לשמור על כבוד המישפחה. אולם הוא השתל תמיד להצניע את העובדה שהוא בנו של דיין, כאשר היו שואלים אותו לשםמישפחתו. היה משיב: "ברקוביץ". ואם מישוה שר חיכר אותו מקודם העקש שהוא בנו של דיין היה מגלה לו בסוד: "כבר אמרו לי הרבה פעמים שאני דומה לבן של דיין, אבל זה לא אני".

באחד מימייהעצמאות, כאשר דיין שימש כרמטכ"ל, ערך צה"ל שלושה מיפגנים. יום אחר יום, באיצטדיון רמת גן, את המיסגן הראשון קיבל דיין, ואילו את שני המיפגנים האחרים קיבל מי שהיה אז אלוף פיקוד המרכז צבי ("צירה") צור. אודי סירב ללכת עם אביו למיפגן הראשון, משום שלא רצה לשבת על בימת הכבוד. הוא הלך למיפגן השני ובסיומו נתן לו צירה, שאף הוא גר בצהלה, טרמפ חורה הביתה. כיוון שצירה היה האישיות המר-כזית באותו אירוע, נסעו לפני מכוניתו, בדרך חורה, שני אופנועים של מישטר"ה צבאית בצופרים, כדי לפנות את הדרך. "בשביל מה צריך את האופנועים?" שאל אודי את צירה, "הבן של הרמטכ"ל נמצא במכונית", השיב לו צירה בצחוק, "וצריך לפנות לו את הדרך", אודי ביקש מהנהג לעצור, ירד מהמכונית וחיפש לו טרמפ אחר לצהלה, ללא אופנועים וצופרים.

חוש-צדק

מפותח

כמו רבים מבני צהלה בני ה-14 וה-15, דבק גם באודי שיגעון המכור ניות, אחר היה מבין ראשוני גובי המכור ניות בצהלה, אך היו לו עקרונות משלו בעניין זה. הוא הצליח להכין לעצמו מפתח מיוחד, שאותו פצר ושייף, ואשר היה פותח ומתניע כמעט כל מכונית. הוא קרא לו בשם "זמבולייקה". את המכוניות שהיה סוחב היה מחזיר בדיוק למקום שממנו לקח אותן, למרות שהסתכן שהמישטר"ה תמתין לו במקום. הוא החזיר את המכונית תמיד כשמיכלי-הדלק שלה מלא, אפילו אם הוא לא היה מלא כשיצא לנסיעה.

באחת הפעמים התחככה מכונית שסחב בגדר. הוא החזיר את המכונית למקומה והשאיר לבעל-המכונית פתק לא-חתיום, שבו הבטיח לו לפצותו על הנוק בעתיד הקרוב ביותר. בחופשת הפסח שלאחר-מכן נסע אודי לנהלל, עבד שם במשק של סבו שמואל דיין, הרוויח סכומיכסף ניכר.

לילה אחד מצא בעל המכונית מעטפה ובה כסף, על מושב מכוניתו. בעל המכור נית ניחש כי מי שסחב את מכוניתו היה אודי דיין, ולמחרת בא לבית דיין והביא עימו את העורף, הסכום שהשאיר לו אודי היה גדול בהרבה מסכום הנוק.

כשלמד בבית-הספר העממי נשלח פעם אודי בחופש הגדול לקייטנה במוסד-הנוער הדסים. הוא התאהב במקום, ובעיקר במנר הלייהמוסד הקשישים, ירמיהו ורחל שפיר רא וכאשר היה צריך ללכת לתיכון, ביקש להדסים.

שם הוא פגש באביגיל, אביגיל, המבוי גרת ממנו בשנה, היתה החתיכה של הדסים. הנערה בעלת השיער הגייגני הלר הט היתה המלכה של הכיתה שלה, כיתה אחת מעל זו של אודי.

אביגיל, כנשים רבות אחרות אחריה, הבחינה מייד בתכונותיו המיוחדות של אודי. גם אחרי שהתגרשו, סיפרה אביגיל: "הוא היה יפה עד לשיגעון, הוא היה מין תערובת של פול ניומן וגיימס דין, שהיו או רוכביהקולנוע הכי מפורסמים, היה לו חושיהומור וחיוך פשוט כזה, שכבש כל אחד מהרגע הראשון. רק אחרי חודשים אחדים נודע לנו בכלל שהוא הבן של משה דיין. אודי הביע את ירמיהו ורחל שלא יספרו שהוא הבן של דיין, והם הצליחו לשמור את הסוד שלו. עד שפעם תפסנו אותו עם אבא שלו, שבא לבקר אותו. גם אז הוא הכחיש, וטען שמששה דיין הוא רק דוד רחוק שלו".

הרומן בין אביגיל ואודי התחזק, אבי גייל, שהיא היום מורה, וכבר או היתה תלמידה מצטיינת הגאה על ציוניה, תחלי טה להקריב מה שהיה יקר לה מכל: את שמה כתלמידה הטובה ביותר בהדסים. הוא החלה יורדת בלימודים, עד שלא נותרה ברירה בידי מוריה, והם השאירו אותה כיתה, כך היא הגיעה לכיתתו של אודי, ובילתה איתו גם את שעות הלי-מודים.

אביגיל משכה את אודי ראשית לכל ביופיה הרב. הוא העריך יופי כנשים, בנר פים, בבניינים, אפילו בסוסים, שנינותה להיטותה להתפתקות וטיולים אף הם עודדו, אותו להתקרב אליה. אודי היה חסיד

של טיולים ברגל, בטרמפים או על אר-פניים.

בהיותו בן 14 יצא לטיול בטרמפים לחי-פה, בוירקווייעקב הוא נתקע משך שעה ארוכה. איכר מקומי שעבר במקום עם עגלה וסוס, הסכים לקחת אותו כיברתי דרך, השיחה שנקשרה בין הילד לבין האיכר כה ריתקה את האיכר, עד שהשניים מצאו עצמם אחרי כמה שעות נסיעה בעגלה בחיפה, מחוץ-הסצו של אודי.

החבר

נשאר בחיים

אביגיל היתה מן הבנות שהיו מר-כנות בכל עת לטייל ולהשתתף בהרי-פקות. הוא אף הוקסם מבית הוריה הצנוע, המטילופל, ברחוב צפת בתל-אביב, ומן הפשטות שבאורחיהם במישפחתה. כשחזרו בפעם הראשונה, מביקור בבית אמה של אביגיל, אמר מהורהר לחבר שלו: "יש אנשים שחיים משך חודש שלם, על מה שההורים שלנו מוציאים כיום אחד".

בהדסים אף עבר אודי את החוויה המללמתית הראשונה שלו. הוא יצא לטייל, כדרכו, בחולות שבין הדסים לאבנר יהודה, יחד עם מי שהתפרסם שנים רבות מאוחר יותר כומר מצליח, אריאל זילבר, בנה של הזמרת ברכה צפירה, השניים מצאו בחולות קוסטסרפה, שאותה זיהה אודי מייד כמקוש. כמו בסרטייהמלחמה שאהב לראות, ניסה אודי לפרק את המר-עום מן המוקש. המוקש התפוצץ. כפיידו של אודי רוסקה, ושופצה אחר-כך בנימור חים רבים, רגלו של אריאל נפגעה, ואחר כך הוכרזה הרופאים לקטעה.

למרות ששניהם היו פצועים קשה, חבש אודי את רגלו של אריאל, שהתפלת מכאבים, בחולצה שהסיר מעליו, ונשא אותו על גבו מרחק של חמישה קילומטר רים, עד להדסים. הרופאים שטיפלו באריאל סיפרו אחר-כך, כי אילו איחר אריאל להגיע לבית-החולים, היה מת מאובדן דם.

אחרי שחשתחרר מצבא-הקבע, כעבור שנתיים, נישא אודי ואביגיל בטכס צנוע, בניגון בית הדיינים בצהלה, ועברו למשק בנהלל. היה זה מקומו הטיבעי של אודי, עבודת-הכפיים, המגע המתמיד עם בעלי חיים, המרחבים העצומים שבהם אפשר לערוך טיולים, החיים בלבליבו של חטבע, כבשו אותו למן הרגע הראשון.

בתחילה הוא היה מגיע לצהלה כמעט מדישבוע, כדי לבקר אצל ההורים, אולם במשך הזמן התמעטו ביקוריו, ומשה זרות היו אלה שהגביירו את תדירות ביי קוריהם בנהלל.

אולם אביגיל לא הסכינה לחייהכפר הקשים, היא התנגעה להוראה, שבה ראי תת ייעוד, ורצתה גם להמשיך בלימודים. היתה זו אביגיל אשר ביקשה להתגרש, הם נפרדו, אודי נשאר בנהלל, ואביגיל עברה לחיפה עם שני ילדיהם, שנולדו להם משך שש שנות הגישואין.

גם או, אחרי הגירושין, שמר אודי על יחסים טובים עם אביגיל, הוא היה בא לבקר אותה ואת ילדיו, לעולם לא בידיים ריקות, כשבכל פעם הוא מביא לילדים מתנות שצא, או שבנה למענם כמור דיין. גם אביגיל לא הזניח, בכל פעם שהיה צורך לבנות או לתקן משהו בדירתה הצנועה, היה עושה זאת מבלי שהתבקש כלל.

כשפגש את טליה, הוקסם אודי שוב. בטליה היה אותו שילוב אשר נמצא גם באודי, היא היתה בת למישפחת עובדיי-אזמה מרמת-השרון, מישפחת קירשנר, אשר למרות התעשרותם של בני המישפחה נשארו, בנפשם, ובחינוך שהעניקו טליה ולאחותה מיכל, כפריים ואנשי-אדמה. טליה נישאה לראשונה ליהודי-אוסטרי עשיר בשם הייטנר הגילתה את העולם הגדול, על כל פארו ונהרה, אותו עולם שממנו טעם גם אודי, ככנס של רות ומשה דיין.

השניים נפגשו והתאהבו. טליה התגרשה מבעלה המיליונר, נישאה לאודי ועברה להתגרור עימו בנהלל. טליה עמדה באומץ ובעבר החדד מלגונות-הפאר של זינה, ז'צבה ולגוואל אל הבין והמרות של הלל, ואודי ידע להעריך את קורבן אהבתה.

אחד הוויתורים שעשה למענה היה בנייתו של בית מפואר, אשר ניבנה על-ידי האדריכל אלדר שרון, אם כי את מרבית עבודות הפנים והריהוט שבו ביצע אודי במורידיו. אודי ידע כי הבית הוא נטע זר בתוך בתי הלל, ובמעמקיליבו ניכר את ביתו הישן על פניו החדש, אולם מעולם לא הראה זאת לטליה.